

ATALANTES HISTORIA

De första tio åren

Unga Atalante 1987–1997

Atalantes historia kan grovt delas in i tre perioder om tio år. De första tio åren är det dansgruppen Rubicon, ett framväxande fritt dansliv, scenen som mötesplats och en egen tidning som sätter avtryck. Den andra perioden präglas av vidgade nätverk, festivaler, serier och en ny organisation. I den tredje perioden får nya medarbetare en viktig roll, och verksamheten blir mer fokuserad på en stabil gästspelsverksamhet, residens och mentorskap, parallellt med att scenens egna huskonstnärer fortsätter utveckla sitt arbete.

Det finns flera faktorer som bidrar till att forma Unga Atalante de första åren. Först och främst är det **dansgruppen Rubicon** och de tre koreografernas egna föreställningar på scenen eller ute i staden. De lägger an en tydlig kompromisslös ton vad gäller konstnärliga uttryck, viljan att utforska det okända, kommunicera angelägna idéer, våga gå egna vägar och inte värja för vare sig tystnaden eller det provokativa. De syns i staden, hörs i det konstnärliga samtalet. De samarbetar i sina föreställningar med många av de tongivande konstnärer inom dans, musik, bild, ljus och ljud som därigenom blir en del av den inre kretsen kring scenen.

Samarbetet med **Musikhögskolan** under de första åren gör Unga Atalante till ett nav för unga musiker, sångare och kompositörer från den samtida nyskapande musikkonsten.

Fokus på **möten med andra konstnärer** och program där artister från olika genrer visar utdrag och berättar om sin konst blir tidigt en självklar del i verksamheten. Varieté Atalante och flera festivaler blir en förlängning av denna vilja att möta både publik och andra konstnärer.

För att kunna visa angelägen samtida scenkonst i Göteborg och ha en repertoar som engagerar blir **gästspelen** ett viktigt komplement till de egna föreställningarna, så att scenen kan användas av andra när där finns plats.

Satsningar för att nå och vårda en **publik** finns med starkt redan från början. Detta leder till att scenen 1989 startar en egen **tidskrift**. Den blir så småningom också ett språkrör för det starka **kulturpolitiska engagemang** som finns på Unga Atalante redan från starten.

DANSEN

Rubicon huvudman

Under den första tioårsperioden är dansgruppen Rubicon huvudman för scenen. Gruppen söker pengar i en gemensam ansökan som finansierar både driften av scenen och de egna dansföreställningarna. Allt sedan Rubicon startade 1978 har alla föreställningar skapats gemensamt av de tre, till en början fyra, koreograferna, och de har själva dansat i sina verk.

När de startar Unga Atalante driver de scenen tillsammans och de gör det med den styrka som kommer ur att man är en grupp.

Samtidigt etablerar de sina egna konstnärsskap, som självständiga koreografer. De fortsätter några år att dansa i varandras verk, och gör fram till 1992 Stadens Dansare tillsammans, de platsspecifika installationerna ute i stadsrummet. Men de skapar inte längre scenföreställningarna tillsammans utan börjar istället utveckla personliga och ganska olika konstnärsskap. Alla tre har

ett starkt intresse för andra konstformer och arbetar i nära samarbete med kompositörer, bildkonstnärer, designers och fotografer.

Eva Ingemarsson

Under de första tio åren gör Eva Ingemarsson en större scenproduktion nästan varje år. Det är oftast föreställningar med flera dansare där det rumsliga och visuella har en stor plats och hon samarbetar med alltid andra konstnärer. Samtidigt är koreografin och rörelsen alltid i centrum, med en stark tro på dess förmåga att uttrycka något viktigt. Alla föreställningar har nyskriven musik. Hon gör också ett flertal projekt på andra platser och flera egna solon. Niklas Rydén blir med åren en återkommande kompositör.

Gunilla Witt

Gunilla Witt etablerar sitt konstnärsskap i en serie solon om kvinnliga perspektiv i världen. De har ofta ett litterärt anslag och Gunilla Witt debuterar som poet 1994. Flera av verken skapas plats-specifikt utanför scenen i samarbete med ett team av medarbetare och spelas sedan på scenen i en anpassad version. Poesin och orden är viktiga byggstenar i hennes verk. Liksom intresset för olika perspektiv, olika blickar och därigenom möjligheterna hos olika slags rum. Dansen är ofta minimalistisk, gestisk, utmejslad efter vad den vill berätta.

Gun Lund

Gun Lund gör föreställningar där hon experimenterar med form, material och ljus, och där ny musik har en framskjuten position. Hon har ofta musiker med som spelar live och drar sig aldrig för att omskapa scenrummet när det behövs. Den kompromisslösa dansen står i centrum och ofta är det flera dansare med på scenen. Hon skapar också monumentala utomhusföreställningar som I Gudars skymning, vid havet, och Världens tak, på hus i Göteborgs centrum. Lars Persson är en nära samarbetspartner i många av verken.

Rubicon, som grupp, driver Unga Atalante de första tio åren tillsammans med Lars Persson, Niklas Rydén och andra medarbetare. De gör också gemensamma projekt utanför scenen, arbetar kulturpolitiskt, skapar festivaler och mycket annat. Men som danskonstnärer går de sina egna vägar, släpper fram sina egna personliga konstnärliga röster.

Den fria dansen

Första halvan av åttiotalet finns nästan inget professionellt dansliv i Göteborg utanför Stora Teatern. Villkoren för de som vill arbeta danskonstnärligt är dåliga både vad gäller träning, lokaler, organisation och produktionsvillkor. Därför blir Rubicon och Unga Atalante under slutet av åttiotalet en drivande kraft i skapandet av strukturer för den fria dansen i Göteborg. Daglig träning för frilansare startar på scenen och man bjuder in lärare, även internationella, till workshops och kurser. Rubicon är också med och startar Dans i Väst, sedermera Danscentrum Väst, en organisation för den västsvenska dansen.

Koreograferna i Rubicon blir också viktiga för en ny generation dansare genom att de regelbundet kan erbjuda anställningar i sina föreställningar och utomhusprojekt. Detta gör att fler väljer att stanna i Göteborg och under nittiotalet växer ett oberoende dansliv fram, där antalet yrkesverksamma kan börja räknas i tiotal istället för några få enskilda.

Under nittiotalet börjar flera av de nyetablerade danskonstnärerna i västra Sverige arbeta på Unga Atalante med egna projekt och föreställningar, och scenen blir en viktig mötesplats även för

dansgenerationen efter Rubicon.

Den västsvenska dans som växer fram under nittioalet har flera olika ansikten? Den är överlag väldigt personlig och går snarare egna vägar än att luta sig mot trender, auktoriteter och olika tekniker. En förklaring till detta kan vara att det finns väldigt få arbetstillfällen för dansare. Det bidrar till att nästan alla de som etablerar sig inom dansen väljer att bli sina egna danskonstnärer och utveckla en egen koreografisk stil. Självklart är man påverkad av tendenser i tiden, men det personliga i tilltalet är starkt.

Den lyriska modernismen

En tongivande gren av den fria dansen under åttiotalet är den abstrakta, lyriskt poetiska dansen, där tron på rörelsens förmåga att kommunicera mening är en del. Den behöver inte symbolisera eller gestalta, den besitter en egen kraft, precis som en solist i instrumentalmusik. Många koreografer inom den här riktningen väljer att arbeta i konceptuellt, visuellt och scenografiskt utarbetade rum, ofta i nära samarbete med konstnärer, scenografer och ljusdesigners. Musiken är ofta modernistisk, abstrakt och minimalistisk.

Dansteater

Flera av de koreografer som under nittioalet visar verk på Atalante väljer en riktning som går mer mot dansteater. I vissa fall innebär detta att man konceptuellt lyfter ett fenomen, en företeelse, en situation. Det kan vara ett avsked, ett maktförhållande eller en träningstrend som belyses och gestaltas i en dansberättelse. I andra fall väljer dansarna att arbeta med text. Ibland i tal, ibland med sång. Dansen blir en självständig och oförutsägbär ledsagare och kommentator till texten. Musiken är ofta mer traditionell och scenbilden har inte sällan inslag av vardagrealistiska objekt.

Powerdansen

Som vore det en reaktion mot den långsamma allvarliga lyriska minimalismen kommer under åttiotalet en våg av kraftfull fysisk dans, ofta med manliga koreografer. Den vill återta en plats inom konsten för starka kroppar med massor av energi och teknik som vill just dansa. En del av denna våg hämtar också inspiration från den framväxande street-dansen och hip-hopmusiken. Överlag arbetar man med rytmisk musik från både experimentell rock, hiphop och populärmusik.

Politisk burlesk

Flera av de nya koreograferna väljer former där de använder både show, satir, ord, sång och glittriga kläder i en slags samtidskritisk burlesk. De tar upp frågor om kulturpolitik, dansarens ställning i samtalet och feministiska frågor, bland annat om synen på kvinnliga dansare, patriarkala maktstrukturer inom kulturen mycket annat. De leker gärna med populärkulturella schabloner både koreografisk och musikaliskt, något som under nittioalet blir vanligare inom en danskonst som tidigare sett det som livsnödvändigt att tydligt distansera sig från showdans och underhållning.

Mångkulturell dans

Det finns också flera exempel på dans med rötter i andra kulturer. Det visas föreställningar och uppvisningar som inspirerats av eller bygger på flamenco eller tango. Även klassisk kinesisk dans visas under denna period på scenen.

Improvisationen

När improvisationsdansaren Julyen Hamilton gästar Unga Atalante 1990 blir det början på en lång period där improvisationsdansen har en stark ställning i Göteborg. Han inspirerar många att välja improvisation som en viktig metod i det konstnärliga arbetet. Det startas grupper som utvecklar improvisationsdansen till en föreställningsform.

Det finns åtminstone två tydliga linjer i detta, den ena handlar om contact improvisation, en internationell metod för improvisation i samspel med andra kroppar. Den andra handlar om ett friare improvisatoriskt förhållningssätt, ofta tillsammans med improviserad musik.

Med tiden kommer också flera festivaler som fokuserar på mötet mellan improviserad rörelse och musik. Även den dagliga träningen har perioder där improvisationen får stor plats. Julyen Hamilton återkommer flera gånger till scenen med föreställningar och kurser.

Platsspecifik dans

Många föreställningar skapas specifikt för en plats ute i staden, eller inne i en speciell byggnad, på ett torg, i en kyrka. Dessa verk framförs ofta en gång, och är ibland gjorda för en invigning eller jubileum. Ibland är det koreografen som själv lockats av själva platsen och väljer att göra en installation. Sådana verk är alltid skapade utifrån platsen, publiken blir ofta en aktiv del av verket och en betydelse det får kan vara att förändra blicken på, känslan för, och tillhörigheten till en plats. Även efteråt. För både publiken och artisterna själva. Man gör platsen till sin egen.

I allmänhet är inte gränserna mellan de olika formerna av dans så uppenbara. Tvärtom kan influenser från flera finnas med i en och samma föreställning. Inom alla formerna/stilarna använder man rörelsematerial som är färgat av olika danstraditioner och träningstekniker.

Gästspel

Redan från början är repertoaren på Unga Atalante en blandning av egna föreställningar, projekt och gästspel. De första åren består gästspelen ofta av föreställningar och konserter med anknytning till det nära samarbetet med Musikhögskolan. Men scenen bjuder också in danskonstnärer att visa sina verk på Unga Atalante. Framförallt gäller det de svenska koreografer som är tongivande inom svensk danskonst just då. Men det är också de nämnda västsvenska grupperna och koreograferna eller internationella gästspel. Ganska snart kommer också frågor från andra konstområden om att göra rumsliga installationer, experimentell teater, litteraturkvällar eller performance. I mån av plats, och om deras föreställningar passar scenens konstnärliga profil, är de också välkomna och blir då en del av en alltmer gränsöverskridande repertoar.

DEN NYA MUSIKEN

Det finns ett genuint intresse för experimentell ny musik, kammarmusik och musikdramatik på Unga Atalante. Samarbetet med Musikhögskolan och det faktum att scenen erbjuder ett förstklassigt rum för musikkonst gör snart att en bred palett av musiker och kompositörer blir ett vanligt inslag i repertoaren. Speciellt viktig blir scenen för de som vill utveckla det sceniska och visuella i sina musikverk.

Avant-garde, underground, kammarmusik och elektronik

Under åttiotalet är **undergroundscenen** stark i Göteborg, speciellt på musikområdet. Det är en ganska rå, men minimalistisk musik, ofta repetitiv och performativ till sin karaktär, med slagverk, uppmickade "saker" och elektronik. Det är den tidens ljudkonst, den inspirerar många och är ofta visuellt underhållande. För många i kretsarna kring skivbolaget Radium och den nedlagda "Ny Scen", blir Atalante en ny hemmascen.

Men även det lokala avantgardet av **kompositörer** från Musikhögskolan blir regelbundna gäster, och tillsammans med dem kommer också flera viktiga **kammarensembler**, ofta med en mer modernistiskt färgad instrumental minimalism. Självklart är också den **elektroakustiska** musiken en livlig gren och 1990 presenteras den nya *Datormusiken* i ett samarbete mellan Musikhögskolan och Chalmers. Programmerare gör där projekt tillsammans med kompositörer för att prova de nya digitala verktygen i musikaliska projekt och alla får lära sig det nya ordet "loop".

Vokalt, slagverk och barock

Också den **vokala musiken** blir återkommande på Unga Atalante med ensembler som arbetar med samtida, experimentell och improviserad körmusik. Det är ett nätverk av klassiskt skolade sångare på hög nationell nivå som experimenterar med nyskapande former, samarbetar med konstnärer eller författare, ofta med häpnadsväckande resultat på hög nivå.

Men också körer som experimenterar med **scenisk aktion** söker sig till Unga Atalante. De vill göra föreställningar snarare än konserter, och utforska hur aktion, scenografi, ljus och kostym kan vidga begreppet av vad en kör egentligen är.

Slagverksmusiken får en stark ställning med professor Einar Nielsens studenter och ensembler från Musikhögskolan. Slagverksmusik som framförs live av en till tre personer blir ett återkommande inslag i många av Rubicons projekt. Det är en musik med mycket energi och stor dynamik. Samtidigt är det musik som inte skriver på näsan utan lämnar stor plats för koreografin. Flera slagverkare arbetar nära scenen under många år och kompositörer som Xenakis får samsas med nya kompositioner och ren improvisation.

Barockmusik blir vanlig på Unga Atalante genom samarbetet med Utomjordiska Teatern och andra som är en del av den våg med nytolkningar av barockmusik som görs då. På scenen möter vi detta i både sångprogram, konserter och operor, och den spröda och svängiga musiken är ett välkommet avbrott till den avantgardistiska minimalism som finns i så mycket av det som visas på Atalante.

Musikdramatik

Kammaropera får en särställning under de första åren, tack vare samarbetet med Utomjordiska Teatern. Den första föreställning som spelas på Unga Atalante är en nyskriven opera av Carl-Axel Hall och Martin Nyström som visas i samband med invigningen den 9 februari 1987.

Utomjordiska Teatern spelar sen under några år flera barockoperor, men det görs också gästspel av andra grupper med samtida opera och musikdramatiska experiment. Utomjordiska blir kända för att göra musikaliskt framstående nytolkningar av barockoperor som sällan framförs. Musiken får sedan krocka med iscensättningar som är rena fantastier av galna idéer, färgstark kostym och häpnadsväckande scenlösningar. Det blir ofta både subtilt, burleskt och nyskapande.

EN MÖTESPLATS

Spetskonst

Under de första åren etableras Unga Atalante som en spetskonstnärlig mötesplats för flera konstområden. Här kan man se experimentell dans, fysisk teater, musik, opera, film, varieté, uppläsningar och utställningar. Och man vet aldrig vad som väntar.

Idéen att det är viktigt att artister från olika håll möts och lär känna varandra lever starkt på scenen redan från början. Det kan leda till nya samarbeten i de egna föreställningarna eller på blandkvällar, festivaler och gästspel. Nätverken växer också genom att de grupper som gästspelar ofta blir en del av scenens gemenskap.

Mötesplatserna

1989 startar Måndagkvällar, en regelbunden serie kvällar där artister från alla konstområden bjuds in att visa något ur sitt arbete och berätta om sitt konstnärsskap. Under 1989 genomförs arton Måndagkvällar och de blir till en viktig träffpunkt för den fria kulturen. Sådana program kommer att finnas med i olika skepnader genom åren och är ett effektivt sätt att ge det nyskapande och oetablerade en chans att möta både publik och branschfolk, och stimulera till nya kontakter och samarbeten. I alla de här blandprogrammen är också samtal om det som visas, om konst, om vad som fungerar och vad som är mer problematiskt, ett centralt inslag, både på scenen eller mer informellt i foajébaren efteråt.

Varieté Atalante

Efter att Teater Kolibri uppträtt på just en Måndagkväll skapas idén om Varieté Atalante, som sätts upp i åtta olika versioner de följande åren. Niklas Rydén, husbandet von Dy och Teater Kolibri skapar tillsammans en slag Nyvarieté, med Commedia del Arte-karaktärer, egen skönsjungande primadonna och nyskrivna texter. De bjuder in en osannolik blandning av poeter, avantgardemusik, trollkarlar, nutida dans, performance och cykelekvilibrister. Föreställningarna samlar runt tjugofem personer på scenen och är ibland över tre timmar långa. Varietén blir en stor succé och en mötesplats för publik och artister med helt olika bakgrund.

Festivaler

Vill man ge många artister chansen att uppträda, vill man skapa möten, locka publik och bli uppmärksammas kan festivalen vara en bra form. Den skapar tryck och ger energi.

Därför presenterar Unga Atalante under åren flera dansfestivaler, musikfestivaler, poesifestivaler och konstvideofestivaler. Ibland med Unga Atalante som arrangör, ibland med extern arrangör.

1992 inleder scenen ett samarbete med Göteborg Filmfestival. Tillsammans med Gunnar Bergdahl och Claes Gunnarsson skapas Cinemix, festivalens avdelning för samtal, föreställningar, performance och musik med filmanknytning. Den genomförs under tre festivaler och Carl-Johan de Geers iscensatta middag och sittning med hundra gäster är oförglömlig för alla som var där.

Zac O'Yeah arrangerar 1992 Göteborgs alternativa filmfestival. Mitt i natten visas obskyr, alternativ och experimenterande kortfilm och animation. Programmet börjar klockan två på natten och publiken får se både superåtta, brusig VHS och datorgrafik. Animationerna visas på en liten svartvit Macintosh Plus som står nere på scenen med sin 9" svartvita skärm. Publiken får kisa för att se något alls, men det är ändå en av datoranimationer som kammar hem stora priset klockan fem på morgonen.

Maraton

Något som återkommit på Atalante i flera skepnader genom åren är maratonföreställningar. För alla med drömmar och kreativa fantasier är tanken att sträcka ut tiden mot det ofattbara svår att motstå. Redan i maj 1987 ordnar fem pianister ett tjugosex timmars Satie-maraton och spelar stycket Vexations om och om i över ett dygn. Publiken ligger på filter i sanden och lyssnar. I november samma år gör Rubicon en dansmaraton på fyrtioåtta timmar där trettio dansare turas om att uppföra ett och samma solo om och om igen. Båda dessa blir omtalade och väcker fortfarande minnen hos publik och medverkande.

Tidskriften Atalante

Efter två år startar Niklas Rydén ett informationsblad, Unga Atalante, som utvecklas till Atalantes egen tidning, tidskriften Atalante. På år några år utvecklas de till ett kulturmagasin för den fria konsten i Göteborg med ett nätverksbaserat redaktionsråd med över tjugo skribenter och andra företrädare för den fria konsten. Tidskriften betyder mycket för att synliggöra Unga Atalante och fördjupa den kulturpolitiska profilen och den blir ett viktigt forum för hela den fria kulturscenen i Göteborg. De sista åren bifogas ett kalendarium, Kedjan, med händelser från hela Göteborg. Niklas Rydén får 1996 Västsvenska publicistklubbens pris för årets journalistiska gärning för sitt arbete med tidningen. Det gjordes femtiotre nummer innan den 1997 lades ner. På atalante.org/tidning går alla dessa att läsa. De ger en god inblick i allt som skedde på scenen under dessa år.

Till sist

Det är tio år fyllda av en enorm tro på konstens förmåga att förändra, på mötenas kraft och på rätten att skaffa sig en röst. Och det får Unga Atalante. En röst. Scenen kommer under dessa år att bygga den starka ställning som den fortfarande har som en kvalitativ plats för det nya, det oväntade, för det som vill vidare.

Och så är det Dybaletten. Ett samarbete mellan några från scenen och några från Utomjordiska Teatern. De gör regelbundet sina underbart bisarra installationer och performance. Vem kan väl glömma kvällen när de placerar en duschkabin i foajén, och fyller den med lera. In träder en kostymklädd herre, lite avmätt, går värdigt in i kabinen. En kvarts timme, och en performance senare, är han totalt inplattad i lera. Från topp till tå. Kavajen blir sedan liksom förstenad och kan användas som objekt i flera senare produktioner.

Samma gruppering ligger också bakom de parafrafer som görs på premiärfesterna efter Rubicon-koreografernas premiärer. Några medarbetare med god insikt i föreställningarna framför då en remixad kortversion av föreställningen med sig själva i rollen som dansare. De träffar ofta mitt i prick och river ner skratt från den bubbel-rusiga publiken.

Så det är Atalantes första tio år. En energifylld mix av angelägen dans, musik, lera och champagne. Och massvis med människor, viktiga idéer och kompromisslösa projekt.

//Niklas Rydén

FAKTA

DANS och gästspel

Det nya västsvenska danslivet. Förutom Rubicon är det bland andra koreograferna Ulla Eckersjö, Stina Hedberg, och Gudrun Gylling som är aktiva på dansscenen. Under nittioalet tillkommer en ny generation med Anna Westberg, Katarina Eriksson och Maria Mebius Schröder, som senare bildar improvisationesgruppen *Floke*. Bronja Novak, Ami Skånberg Dahlstedt, Tina Andersson, Veera Suvalo-Grimberg, Peter Svenzon, Ulrika Fernqvist, Luisa Denward, Olof Persson, Lee Kum Ah Nathansen, Gunilla Jansson, Åsa Thegerström, Torun Odlöv och Anna Wennerbeck är alla danskonstnärer som blir tongivande i det framväxande danslivet. De uppträder regelbundet på Unga Atalante i huskoreografernas föreställningar eller med egna projekt och grupper.

Svenska koreografer Margaretha Åsberg, Efva Lilja, Tiger, Cristina Caprioli, Linda Forsman/Korda och Per Jonsson.

Lokala grupper *Friska Fläktar*, *Äckliga personers kulturella sällskap*, *Floke* och *Embla*.

Internationella gästspel Susan Osberg, *Compagnie Archipel-Süd*, Jukka Korpi och Frances Becker.

Från andra konstområden Henric Holmberg, *Teater Albatross*, konstnären Roland Borén, *Teater Åttonde Dagen*, Musica Vocalis, Zac O'Yeah, Pål Svensson, Magnus Hedlund, Clas Hylinger, Tomas Forser, Gunilla Gårdfelt.

MUSIK

Kompositörer Zbigniew Karkowski, Anders Hultqvist, Carl-Axel Hall, Åke Parmerud och Niklas Rydén gör musik till scenens egna föreställningar och gästspelar med olika projekt.

Underground-scenen är stark i Göteborg och präglar unga musiker som Johan Söderberg och Jean-Louis Huhta som regelbundet arbetar med Rubicon. Det görs också gästspel av artister som *Phauss*, *Son of Gods*, *The Fugs* och *Elgaland-Vargaland*. Även kultsyntbandet *Twice a Man* gästade flera gånger.

Samtida kammarmusik spelades på Unga Atalante av ensembler som *MODE-ensemblen*, *Hallandsensemblen* och *Terry Riley duo*.

Elektronmusik Åke Parmerud, Zbigniew Karkowski och Ulf Biltning.

Vokal musik Gunnar Eriksson med *Göteborgs Kammarkör* och *Rilke-ensemblen*. Och improvisationskören *Alice B* med röstkonstnären Erik Lindman.

Körer med scenisk inriktning *Amanda* och *Rabalder*.

Slagverksmusiken Einar Nielsen, Jonny Axelsson, Johan Söderberg och Per Sjögren.

Barockmusik Utomjordiska Teatern gör operorna *Ropa efter mera* och *Susanna – hon i badet*, båda med musik av Stradelli. Utomjordiska leds då av Göran Karlsson, Mikael Paulsson och Johann Nordqvist. Även Katarina Karlsson uppträder regelbundet med nyskapande barock.

Modern kammaropera *Kärleken är halv och världen är full av tenorer*, heter invigningsoperan med libretto av Martin Nyström och musik av Carl-Axel Hall. Andra minnesvärda projekt är Patafysiska operettsällskapets uppsättning av Boris Vians *Dagarnas Skum*, och Eric Lindman som den galne kungen i Peter Maxwell Davies' *Eight Songs for a Mad King* med MODE-ensemblen.

FESTIVALER

Dansfestivaler *Fridansfestival -88, Dansprakt -89, 11 solon -93 och Göteborgs dansdagar -96.*

Musikfestivaler *Improvisation Ajouté II -88, Chalmers Datormusik -89-91 och Nätverk 96.*

Övriga festivaler *Göteborgs alternativa filmfestival -92, DS Art Poesifestival -92, Monitor 94/Öyvind Fahlströms radiobio och Cinemix,*

PERSONALEN

Från 1990 har Gun Lund, Gunilla Witt, Eva Ingemarsson, Lars Persson och Niklas Rydén halvtidsanställning på scenen. Där finns också Zac O'Yeah, Anna Wemmert Clausen och Madeleine Strandberg, som ansvarig för ljus och scen, samt Tove Weigel som kostymör och annat. På kontoret arbetar under mellan 1986–1997 i tur och ordning Karin Hansson (Ahnfeldt Rönne), Ingela Andersson, Lars Persson, Bo-Stefan Lundqvist, Karin Liedberg, Maria Ljunggren, Magnus Thelander, Ulf Sigvardsson och Mika Becker. Ingen har heltidslön, alla stämplat över sommaren. Andra som arbetar under kortare perioder är Mats Larsson, Sofia Thorén, Anna Lyons, Johann Nordqvist, Åsa, Petra, Göran Ekmark, Åke Lund, Petra Fernström, Åsa Olofsson, Brita Bahlenberg och Pelle Bolander.